

NUTID

KVINNORNA OCH LANTDAGSVALEN.

Lantdagsvalen stå för dörren. Med spänning motser man inom alla klasser utgången av desamma, ty livsintressen för Finlands folk stå på spel.

Under dessa valkampens och orons tider äro kvinnorna alldeles särskilt utsatta för politikernas sirénsånger och det sparas ej på vackra ord. Uppoffra er för landets väl, heter det, ty vad den närvarande stunden kräver, det är att de gamla, beprövade ledarna från ståndslandtagarnas tid inväljas i folkrepresentationen för att skänka densamma den auktoritet den hittills saknat. Och för att nå detta i sig berättigade mål skola, så menar man på en del ledande håll, kvinnorna vika d. v. s. närmast de kvinnliga lantdagskandidaterna.

Detta sätt att resonera är oss ej obekant. Det har gamla, urgamla anor och besitter dessutom den avsevärda fördelen att väcka genklang hos kvinnorna, som sedan hedenhös blivit vana att höra uppoffring prisas som den förnämsta av alla kvinnliga dygder. Ty när äro väl kvinnornas fordringar opportuna i en politikers ögon? Aldrig om de sakna rösträtt, *sällan* om de besitta den.

Men är det då nödvändigt att för vinnandet av ovan sagda mål uppoffra de kvinnliga kandidaterna?

På intet vis. Om moderation skall utgöra beviset för politisk mognad, så ha kvinnorna givit ett fullgott bevis på

denna beprisade egenskap genom det ringa antal mandat de inom varje valkrets fordrat för sig. Om *samtliga* inom svenska folkpartiet uppställda kvinnliga kandidater bliva valda, kan *detta icke utgöra ett hinder* för de gamla, beprövade ledarens inval. De äro nog ej flera än att åtskilliga andra, som ej kunna göra anspråk på ledarenamn, också vinna inträde i kammaren.

Må kvinnorna besinna detta och icke låta sig förbryllas av talet, att för försvaret av vår rätt, nu framförallt fordras män. Ja visst — rättänkande män, orädda män — men också kvinnor. Ty vågar väl någon påstå, att kvinnorna hos oss sakna medborgarsinne och politisk ansvarskänsla? Vågar man verkligen påstå detta, ehuru den satsen ofta blivit upprepad, att ofärdsårens lärdomar öppnat de finska männens ögon för kvinnornas politiska intresse, och att det varit det, *ingenting annat än det*, som gjort att vi nu äga rösträtt.

Glöm edra specialintressen i denna allvarets stund, heter det vidare.

Intet hellre, svara vi, ty vid uppställandet av de kvinnliga kandidaterna ha vi främst tagit hänsyn därtill, huruvida de fylla måttet ur *konstitutionell* synpunkt.

Men skulle den lantdag, som snart sammanträder, mot förmodan vidtaga med ett normalt lagstiftningsarbete, så må vi ej glömma, att på dagordningen finnas en hel mängd lagförslag, som i en alldeles särskild grad beröra kvinnorna ej minst ur synpunkten av det uppväxande släktets bästa.

Till slut *må vi besinna, att intet är svårare än att återvinna en förlorad position*. Må vi betänka det och känna vårt ansvar.

Må vi minnas, att runt om i världen kämpa kvinnor med bittert allvar för den rätt vi finska kvinnor nu äga. De kämpa med en energi, varom vi ej ha en aning. De kämpa för dessa miljoner kvinnor, som ur hemmen drivits ut på arbetsmarknaden för att för en usel dagspenning förtjäna ett knappt levebröd. De göra det, emedan erfarenheten visat

dem, att rösträtten är det säkraste medlet att skaffa sig gehör, det enda sättet att effektivt få berättigade intressen tillgodosedda. Må vi så minnas, då vi skrida till valurnorna, att vi följas av miljoner kvinnors intresserade uppmärksamhet. Detta är ej en fras, det är en sanning.

Och må vi jämväl visa, att vi hysa så mycket förtroende för vårt eget kön, att vi våga åt *fosterländskt beprövade kvinnliga krafter* anförtro det, som skattas högst, försvaret av fosterlandets rätt.

Annie Furuhjelm.